

Лора ЛАЗАР

Победител в националния конкурс
за криминален роман „По стъпките на Агата Кристи“

ЧАШАТА НА ПРОКЛЯТИЕТО

ЛОРА ЛАЗАР

ЧАШАТА НА ПРОКЛЯТИЕТО

Чашата на проклятието

© Лора Лазар, 2011

© Димитър Стоянов – Димò

художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2011

ISBN: 978-954-389-189-4

Лора ЛАЗАР

ЧАШАТА НА ПРОКЛЯТИЕТО

ЕРА

*В памет
на българските историци
Веселин Бешевлиев,
Рашо Рашев и
Йордан Андреев*

ПРОЛОГ

НЕДЕЛЯ

1

Не е пълнолуние, не е и седмият ден. Не можеше да чака. Тази нощ трябваше да опита. Дори не му се мислеше, че и някой груг може да научи за тайната. И да го изпревари.

Игнат Казанжиев отвори багажника на колата си и извади металотърсача и лопатата. Взе огнеупорния фенер и със съжаление го остави. Щяха да го видят от километри. Погледна още веднъж координатите, въпреки че знаеше къде точно да копае. Но мястото му се струваше странно. Ако го хванеха тук, старите му презрешения щяха да са като детска приспивна песен.

Игнат се придвижи бавно, като внимателно се оглеждаше във всички посоки. Наоколо нямаше жива душа. В нощ като тази само лудите могат да се разхождат. И Игнат Казана търчеше наред с тях, даже ги изпреварваше. Защото бягаше право към целта.

Тук ще да е. Заби лопатата и включи металотърсача. Нищо! Направи по-голям кръг от нароченото място и уредът записука: „тук е, тук е...“ Игнат го изключи и го остави настрана. Копна веднъж и прерови пръстта. Беше влажна, но не откри нищо. Започна по-бързо да изхвърля пръстта и ровеше в нея като уличен помяр, очакващ да изрие скрит кокал, забравен от някой побра – тим. От време на време бършеше ръцете си във влажната трева и продължаваше. Между пръстите му мина някакво плоско камъче или... Иманярят не се сгръща и включи светлината на гжиесема. Беше монета. Ръцете му се разтрепериха, грабна монетата, но от вълнение отново я изтърва. Паникьоса се за миг, защото неволно беше изключил телефона. Отново светна, взе монетата, избърса я в ръкава си и се опита да я разгледа. Определено беше стара, сечена... Не, не беше пенгар, тях ги познаваше само от гонур. По-малка беше... После ще я разгледа. Сега да изрови цялото имане. И после нека да видим кой ще се занася с Игнат Казана! Няма да го питат подигравателно колко казана ракия е сварил и изпил, а колко казана жълтици е намерил. Няколко заровени богатства, а? Хайде де! Може баща му – Спиро Казана, да не е имал точен нишан, но синът му излезе късметлия! Това е положението!

Не можеше и този път да греша. В петък купи от един неугледен младеж лампово радио „Телефункен“, добре запазено. Тогава дори не попита момчето откъде е радиото. Игнат имаше един постоянен клиент, който колекционираше стари радиоапарати. Добра комисииона щеше да изкара. Вчера отвори отзад апарата, защото два бутона заяждаха, като че ли нещо ги подпираше. Позна. Между тях намери малко пожълтяло листче, сгънато няколко пъти. Разгърна го и веднага разбра, че е карта на имане. Разгледа под лупа листчето и разбра къде е точното място...

Започна да копае с ентузиазма на млад бригадир, изграждащ прохода Хаинбоаз. Ямата се увеличи и разшири, но нямаше повече монети. Той намали темпото, защото усети умора. Ако беше млад, камион пръст щеше да натовари за същото

време. Остаряваше. Скоро щеше да навърши седемдесет и пет. Като се погледнеше в огледалото, откриваше, че само цветът на очите му е същият. Сив с кафяви искри. Лицето му бе набраздено като иманярски изкоп, тялото му се съсухри като забравена в долана коричка хляб. Но Казана все още се гържеше. И не се оплакваше.

Реша да почине няколко минути и да опита отново. Ако и този път нищо не излезеше, щеше да си ходи. Огледа се. Беше тъмно и тихо.

Дали някой не го беше изпреварил? А монетата, която намери, просто да се е търкулнала от казана?

Нямаше време. Трябваше да копае, докато не се изтресеше утрото. Преди да започне, Изнат се прекръсти и хвана лопатата. На третия път лопатата издрънча на камък. Затаи гръх. Или беше стигнал скалата, или... Отново ускори темпото. Сигурен беше, че е плоча. Нямаше такава равна скала. Плоча, а под нея... Не му се мислеше...

В този миг чу граченето на хиляди врани, които прелетяха над главата му. Изнат спря и се ослуша. Някой идваше...

2

Чу звън от лопата, уцелила камък. Откъм старите гробища. „Днес ще посрещна още един приятел...“ – в просъница си помисли Душко и се обърна по гръб. Звънтежът се повтори. Разсъни се напълно. Отдавна не се беше случвало някой да навести приятелите му посред нощ. Кои ли копаеха? „Бог да ги прости...“ – помисли си Душко и стана. Излезе от фургона и тръгна по посока на звука. Познаваше гробищния парк, защото това беше неговият дом. Със завързани очи можеше да стигне до мястото, откъдето идваше звукът. Вървеше на зиг-заг покрай бордюрите на гробовете. Никого не ги търпеше и не ги прескачаше. От уважение към мъртвите.

Нощта приличаше на черната ученическа престилка на Сия, неговата единствена любов от пансиона. Скриваше луната и звездите така, както Сия пъхваше неговите първи писма под престилката си. Мрачна нощ. Сигурно скоро щеше да завали. Явно приятелите му бяха вече жадни. Винаги ставаха неспокойни, когато приближаваше Задушница.

Спъна се в наскоро поставен фенер и едва не падна на земята. Когато се изправи, звукът вече не се чуваше. Повървя още малко и се огледа. Сигурен беше, че тук някъде се копае.

Трудно го различи в тъмнината. Натрапникът беше сам. С гръб към Душко ровеше гроба откъм западния край. Трябваше да го спре. Размаха ръце, но човекът не го усети. Душко вече крещеше: „Не, не, не...!“ – но от устата му излезе само тихо свистене. Защо не можеше да говори? Засили се и блъсна с всички сили натрапника. Той залитна настрани, но не изтърва лопатата. И не се уплаши. Лицето му не се виждаше ясно. Душко застана пред изровената яма с разперени ръце, за да му покаже, че не бива да копае. „Не може, не бива... Не!“ – ридаше гробарят, но от гърлото му излизаше глухо ръмжене. Човекът се поколеба за миг и после вдигна високо лопатата...

3

Не улучи. Опита отново. Не, ключът не влизаше в патрона. Натисна за трети път бутона на стълбищното осветление и се огледа. Всичко е точно. Нямаше табелка на вратата, но Яна можеше да се закълне, че е пред своята гарсонiera. На седмия етаж в „Дома на специалиста“. Общински жилища за несретни интелегенти. В съседните две гарсонieri отгавна нямаше наематели. Покривът течеше, но на общинските власти не им беше до ремонт. И асансьорът не работеше. Но тя не ползваше асансьор от няколко години. Като се пенсионираше, щеше да мисли за тази подробност.

Яна се наведе и погледна ключалката. Не личаха следи от взлом. Но ключът не пасваше. Натисна звънеца и се послуша. Нищо. Знаеше си, че няма никои вътре.

Спокойно. Просто трябваше да помисли. Седна върху стария куфар и подпря главата си с ръце. В тази поза мислеше най-добре. Ако можеше да свие крака... Не ставаше... И така... Нямаше я от една седмица. Само седем дни... Връща се и не може да влезе в дома си. Защо? Кой може да смени патрона? И то, без да разбива вратата... Този, който имаше ключ от гарсонieraта. Всичко беше ясно. Това беше поредният номер на Боян. Нямаше да порасне, въпреки че годините му бяха повече от нейните. Вече беше надхвърлил Христовата възраст, а се държеше като пълчлив тийнейджър, който иска да впечатли момичетата с щуротии.

Яна погледна часовника си. Беше прекалено рано и Боян още спеше. А ако очакваше тя да му звънне, щеше да има да чака, докато си купи нов телефон. Дори не знаеше къде точно загуби своя джигесем. Предполагаше, че го забрави в кафенето на гарата. Още на път към селото. Тогава за последен път се видяха с Боян. И се скараха.

Спокойно. После щеше да се обяснява с приятеля си. Сега трябваше да влезе в дома си. Почти цяла нощ пътува, а и не може да поспи във влака. Искаше просто да се изкъпе и да поспи. Утре беше на работа.

Сама се изненада от решението си. Скочи рязко от куфара, засили се и блъсна с крак и рамо вратата. Не успя. Щеше да опита отново дори и ако цялата се посини. Втори опит – засилване и тряс... Май вратата леко подаде. Третият опит винаги е успешен. Само спокойно. Този път реши да опита само с крак. Отдалечи се от вратата, прецени, че тежестта трябва да бъде близо до бравата. Затича се и удари с десния си крак... Ох! Успя! Вратата леко се откряна. Яна трябваше да си върже черен колан. Не! Не! Май изобщо не е била заключена. Невъзможно! Нещо не беше наред. Избута куфара си навътре в коридора, пхна се след него и... неустово изкрещя.

4

Беше жаген. Същата изгаряща жажда, след като отпи от онова шише в пансиона. Спасиха го, но гласните му струни бяха изгорени. Оттогава не можеше да говори. Затова всички го мислеха за гравския идиот. А толкова искаше да си поприказва с някого... С жив човек, но хората го отминаваха. Виж, мъртвите бяха нещо друго. Всичко разбираха, сигурен беше. Само не можеха да му отговорят.

Душко отвори уста и бързо започна да преглъща. Още, още... Водата не утоляваше жаждата му. Не му стигаше... Трябваше да пие направо от чешмата. Надигна се, но

остра болка прониза главата и лявото му рамо. Сигурно се беше схванал тази нощ. Болката му пречеше да мисли. Трябваше да стигне до чешмата. Само да излезе от фургона.

Едва сега отвори очи. Ръмеше гъжд, ситен и студен. Огледа се. Ноемврийското утро приличаше на нов некролог. Скръбно и тихо. Душко лежеше върху прясно изкопан гроб. Нямаше хора наоколо. „Никої ли няма да ме изпрати? Сам ли отивам при приятелите си?“ Надигна се леко и продължи: „Не, не е така. Още ще ги посрещам.“ И тогава си спомни. Човекът, който вдигна лопатата... Явно го е ударил в лявото рамо, Душко е паднал назад и е загубил съзнание. Така трябва да е. Какво беше търсил онзи човек в гроба?

Душко отново се надигна, без да обръща внимание на болката. Подпря се на хладния мрамор и бавно се изправи. Гробът зееше откъм горния край, там, където някога е била положена главата. Дълбока, прясна гупка. Все едно мъртвият е отворил широко уста и крещи за помощ. Но черепът липсваше. На мястото му се събираше вече малка локвичка гъждовна вода. „Някой ти открадна душата, човече. Грях е сторил. Бог да го прости!“

Душко започна припряно да заравя гроба с ръце. Пръстта беше рохка, но калта лепнеше по него. Зариваше предимно с гясната си ръка. Умори се. И едва тогава видя лопатата, захвърлена до паметника. Беше неговата, защото на гръжката беше изгълбал името си. Явно оня я беше взел през нощта от навеса до неговия фургон. Сега се работеше лесно. Натрупа отново пръстта върху гроба и я заглади отгоре. „Спокойно, приятел... Отново те завих. И на близките ти няма да кажа нищо. Да не ги разстройвам... Всичко ще е наред...“ – нареждаше си Душко, но знаеше, че не е така.

Седна на мраморната пейка до гроба. Погледът му се плъзна по паметника. Огромен, целият от мрамор. Предназначен за важен човек. Личеше си по изработката. Вгледа се в снимката на гроба – голяма, с позлатена рамка. Право в очите го гледаше възрастен човек. Душко изчисли, че мъжът е с петнайсетина години по-възрастен от него. Беше починал на седемдесет и осем. На кого ли беше притрябвал черепът на този старец?

Късно съзря бутилката от вино, която не беше пълна догоре. Поставена в мраморната ниша на паметника вместо кандило. „Е, поне те е уважил, преди...“ – не го – върши Душко. Пресегна се рязко към нишата, но болката прониза лявата му ръка и той изтърва бутилката. Тя се пръсна, а виното заприлича на голяма локва кръв. „Не ти върви днес, приятелю. Жаген ще си ходиш по оня свят – говореше Душко на мъртвия. – Но ти обещавам, ако някой донесе вино днес, ще прелея гроба ти, както е редът. А сега да помълчим малко.“

Отново седна на пейката и прочете надписите на гроба. Преди седем години беше починал човекът. Можеше вече да се мести. Да не би някой да беше чакал седем години, за да вземе черепа на този мъж? Едва ли. Вероятно някое хлапе беше търсило череп, за да се хвали с него. Младите нямат страх от смъртта. Не, не е така. Не ги е страх от смъртта, но ги е страх от мъртвите. Затова хлапещите винаги ходят на тумба. А този човек беше сам. Защо му е череп?

Гробарят се вгледа в портрета на покойника и продължи разговора: „Мрачен ми се виждаш, брат. Разбирам те. След това, което ти се случи тази нощ.“ Отново се

вторачи в снимката и след кратък размисъл изрече: “Не, не е така. Не ми харесват очите ти. Някак началнически гледат. Май не си бил свестен човек и преди... Така ми се струва. Може и да не съм прав. Не, не си ми приятел“ – категорично отсече Душко.

Бързо стана и се отгалеци от гроба. Дори не се обърна назад.

5

Не бяха човешки стъпки. Сигурно някое животно беше объркало баира. Изгнат си отгъхна. Започна да копае, като припряно изхвърляше пръстта. Постепенно се очертаха краищата на плочата. Кръгла беше, около осемдесет-деветдесет сантиметра в диаметър и дебела около една педя. Масивният камък беше косо поставен, което му вдъхна известна надежда. Под нея можеше да започва тунел, който да води навътре в планината. И беше достатъчно широк, за да може човек да се пробре по него. А в края му... Чу грънчене на златни монети върху каменен под. И видя сиянието, което излъчваха хиляди бисери и рубини. Опомни се бързо.

Изгнат многократно беше търсил с металотърсача в околността. Откри само няколко византийски медни монети, една тока и един амулет с формата на конник. Него продаде най-скъпо...

Но точно под „окото“ на Белия кон той не беше копал. Всички казваха, че изображението на склона на планината е природно образуване. Ниските храсти, израсли около белия варовиков насип, очертаваха фигурата на кон, а „окото“ на Белия кон бе неправилно парче гранитна скала. Туристите спираха на магистралата, правеха снимки на Коня и отпътуваха. А самата местност открай време хората наричаха „Крумово кале“. Изгнат беше убеден, че не е случайно.

Когато за първи път чу името на хан Крум, беше на шест години. Баща му го беше извел на Крумово кале да търсят нишани. Оглеждаха скалите, обръщаха по-големите камъни, но Спиро Казана все не откриваше знак, който да му посочи къде да копае. Когато слънцето се скри зад Западния рид, двамата иманяри седнаха на една открита скала и баща му започна разказа си за славния български владетел. Тогава Изгнат запомни само едно – как хан Крум Страшни отрязал главата на византийския император Никифор и направил от нея чаша, като я обковал със сребро. И вдигал ханът наздравица с чашата-череп, когато черпел славянските князе. Тогава Изгнат беше притворил очи и сигурно щеше да закреши от ужас, ако не усещаше бащината десница на рамото си. Няколко дни след разказа момчето оглеждаше всички чаши у тях, но никоя не му се струваше достатъчно голяма, за да побере главата на византиец. Успокои се и си помисли, че баща му е разказвал поредната страшна приказка. В училище обаче разбра, че историята не е измислена.

Дали тук някъде не беше аултът на българския хан? Преди няколко години един професор твърдеше, че Никифор I не е превзел столицата Плиска, а някой от другите дворци на хан Крум, които са по-близо до планината. И може богатствата на Крум Страшни да чакат именно Изгнат Казанджиев да ги открие. Ама ако са много, няма как да ги изнесе и продаде... Поне ще се запише в историята като откривател. И все нещичко ще скрие за черни дни. Като оня, археологът, дето минаваше с багер през тракийските могили.

Иманярят се върна при колата, извади курката и почти на бегом се качи пак до „Окото“. Искаше да използва курката като лост, за да отмести масивната плоча и да се провре в тунела. Игнат пое дълбоко гъх, облегна се на изкопа и рязко избута плочата напред. Камъкът се измести настрана и... после се търкулна надолу към дерето, досуц като откачено колело от каруца. Игнат проследи втрещен движението му. И едва тогава се обърна назад. Под мястото, където беше облегната плочата, имаше скала. И никакъв тунел. Иманярят удари с курката на няколко места по скалата, но никъде не кънтеше на кухо. Опипа я с ръце, като търсеше някакъв знак, че има скрит отвор. Нищо. Просто скала. Язък!

И тази нощ нямаше късмет. Едва тогава усети, че се е развиделило. И ръмеше гъжг. Дори от шосето можеха да го видят. Започна бързо да зарива ямата. Натрупа отгоре стара шума и се спусна бързо по склона.

Когато слезе в дерето, се успокои. Дърветата го прикриваха отвсякъде. Отиде при плочата. Сега можеше да я огледа. Приличаше му на воденичен камък. Не беше чувал наблизо да е имало стара воденица, защото наоколо нямаше река. Тогава защо някой беше изнесъл до „Окото“ на Белия кон стар воденичен камък? Игнат се наведе, разчисти с влажна шума плочата и видя някакви знаци. Нишаните бяха на плочата!

6

Нещо топло се провря между краката. Яна включи осветлението в коридора и с ужас погледна надолу. Грозен ръждиво-черен котарак беше завил опашка около глезена и доволно мъркаше. Тя облекчено въздъхна. Селско момиче, а не позна допира на котка. Дано никои не я е чул. Ослуша се, но не чу раздвижване от долните етажи. Взе животното в ръце, изхвърли го през вратата и тихо му каза:

– У наше село животните спят на двора.

Затвори вратата и сложи резето, като го превъртя докрай. И истински каратист няма да се справи с него. Когато се наспеше, щеше да оправи бравата. И най-вече Боян. Защо беше сменил патрона? Защо не беше заключил външната врата? Ами ако беше влязъл крадец? Много въпроси... Този път Боян нямаше да се измъкне с шега.

Влезе в стаята. Първо усети миризмата на вкиснало. Спусна се и отвори прозореца, защото се повдигна. Огледа се изумено. Нейният дом се бе превърнал в модел на постмодерен хаос. Отначало забеляза само леглото – завивката беше на пода, а върху чаршафите имаше отпечатъци от кални подметки. Сякаш беше спал с обувките в леглото. Масата беше застлана с няколко вестника, а върху тях имаше празна бутилка вино, коричка хляб и обелки от салам. Нямаше чаши. Приближи се и хвърли поглед върху вестника. С вчерашна дата. Някой самотно е очаквал нейното завръщане, а после тихомълком се е прибрал вкъщи. И тя го познаваше този някой. Всичките чинии бяха натрупани в мивката. Имаше и две-три счупени до шкафа. Дори не бяха подредени в прилична асиметрична композиция. Подразни се. Знаеше, че Боян е разхвърлян, но чак пък толкова... И защо беше спал тук? Помоли го да храни рибките, докато я няма, но не му беше отстъпила стаята си. Рибките? Погледна към аквариума. Нямаше ги. Стомахът се сви. До аквариума беше поставена цедката за чай. Някой беше извадил с нея рибките и... И ги беше дал на гадния котарак, който току-що изхвърли. Боян наистина беше прекалил. Заплака тихо, беше дълбоко наранена.

Спокойно. Само спокойно. Тя беше реставраторка, нали така? Не харесваше хаотичния постмодернизъм! Със замах свали чаршафите от леглото и ги напъха с ожесточение в пералнята. Извади чисти чаршафи от скрина и ги постла. Събра накуп всичко от масата и го изхвърли в торбата на балкона. Изми чиниите и пушна прахосмукачката. Нагърна в банята, но там всичко беше наред. Само за час върна космическата хармония в стаята. О, забрави куфара пред вратата. Да стои там. И на него щеше да дойде редът. Но вече беше късно. Или много рано...

Сега ще си вземе душ, ще спи цялата неделя и като стане – Боян да му мисли! Отвори гардероба, за да се преоблече, и отстъпи ужасено назад. Вътре имаше само няколко закачалки с летни рокли. Що за гадни шеги? Не си спомняше Боян да е предлагал да се премести при него. Още не бяха стигнали до този етап, а и както усещаше, никога нямаше да стигнат. Не знаеше, че е приютила крадец.

А ако беше взел и лампата? Изтръпна. Обърна се и облекчено въздъхна. Беше си на мястото. Боян не беше чак такъв гадняр... Я да не го оправдава! Това малко ли беше?

Извади чисти грехи от куфара и влезе в банята. Дълго стоя под душа и се стори, че някой звъни на вратата. Да звъни. И серенада да направи със Софийската филхармония, пак няма да отвори.

Легна си и усети цялата умора от кошмарната нощ – пътуването, изненадите вкъщи... Навън просветляваше. В просъница чу, че се блъска по нечия врата, но не обърна внимание.

7

Мразеше ме! Дори не се опитваше да се прикриваш, когато бяхме сами. Към другите беше внимателен, добър, отзивчив, благороден, принципен, щедър и прочие глупости, които изговориха на погребението ти. Знаеш ли кое най-много ме притесни тогава? Че повечето хора бяха искрени, когато говореха за теб. Как успяваше да ги заблудиш в продължение на толкова години? За това мога да ти се възхищавам.

Хората около теб така и не прозряха истинската ти същност. Нямаха моите възможности да те наблюдават, когато мислеше, че си сам и сваляше маската на Щедрия рицар. Нямаха моите интелектуални способности, за да могат да преценят защо извършваше една или друга постъпка. А аз те анализирах всеки ден. Ти използваше властта си, за да раз-даваш щедрост. За теб другите бяха жалки същества, чи-ято безпомощност те изпълваше със самодоволство. Опи-няваше се от благодарността на хората и дори очакваше да ти издигнат паметник, докато си още жив. Не стана. Промениха се времената и ти не оцеля. А аз не само се задържах, но и тръгнах нагоре. Може би затова ме мразеше. Човек винаги усеща кой е истинският му съперник.

И аз те мразех. Но да си призная честно – учех се от теб. Всъщност ти беше идеалният учител, защото беше най-го-лемият ми враг. А това е добре за целите, които вече имам.

Виж се сега – изчистен от червеите череп, който ще на-то-пя в оцет, за да е сигурно, че ще си напълно готов. И пос-ле те очаква невероятна изненада... Може дори да ти хареса...

ПОНЕДЕЛНИК

1

Яна махна спокойно резето на външната врата. Машинално посегна към ключа, но ръката остана празна. Защо не беше заключила отвътре? Сети се и отново се ядоса на Боян. Какво да прави? Нямаше резервен патрон. Погледна часовника си. Магазините още не бяха отворени. По дяволите! А как щеше да отиде на работа?

Катинар! Имаше някъде катинар. Беше го купила преди месец, когато за пореден път разбиха пощенската кутия. После се отказа да го слага, защото нищо не спираше крадците. Писмата не носеха печата „Строго секретно!“. Не получаваше лъскави списания, които могат да подлъжат някого. И въпреки това пощенските кутии периодично бяха разбивани.

Намери катинара, взе чука и смело се отправи към вратата. Отново щеше да събуци някои съседни, но ситуацията не търпеше отлагане. После ще се извинява. А като сложи катинара отвън, домът ще заприлича на изоставен склад със залежали стоки. Но не съвсем...

Натисна бравата, но вратата не се отвори. Провери дали е махнала докрай резето. Отново натисна бравата. Какво ставаше? Снощи не можеше да си влезе, а днес не може да излезе. Нервно придърпа дръжката към себе си и разбра, че вратата е заключена отвън. Това просто не беше възможно да се случи. Не и на нея.

Спокойно. Не биваше да се плаши. Но на сърцето му стана тясно вътре и заблъска да излезе. И тя искаше да излезе. Само спокойно. Големият кухненски нож и чукут. Добра комбинация за измъкване. Заби ножа между вратата и рамката и натисна с всичка сила. Острието се огъна. Започна да удря с чука, докато се разхвърчаха трески. Последен удар. Разби вратата и леко я отвори. И...

През пролуката се промъкна пак той – котаракът, в чийто търбух се намираха нейните рибки. Този път не се заумилква около краката, а жално измяука и се намъкна в стаята. Не. Не е познал.

– Писи, писи... – тихичко го повика тя.

Котаракът се показа от стаята и плахо тръгна към нея. Отвратително животно! Дори едното му око липсваше. Пиратът Джо беше свалил черната си превръзка, за да изглежда още по-страшен. Нямаше да му прости за рибките. Щеше да го примамва навън от дома си, този път на съседната улица.

– Писи, писи... – прогължи тя, като тръгна назад.

Животното я последва с бавни стъпки.

– Нямам ти доверие, а? Прав си... – привидно нежно му гукаше тя, но не изпитваше капчица жал към Джо. Ако можеше котаракът да изплюе обратно в аквариума поне двете златни рибки – Испанката и Подводницата, Яна щеше да е съпричастна към нерадостната му съдба. Но не и сега.

Още няколко стъпки и щеше да излъже Джо да мине през външната врата... Но Яна политна и падна назад. Беше се спънала в някакъв вързоп. Ужасно вонеше. Същата смрад като в стаята, когато се върна от село. Косата падна пред лицето и не можеше да го види добре. Отметна я назад и на педя от себе си видя бяло лице, чиито очи я гледаха обвинително. Тя изпищя, отдръпна се назад, без да може

да стане, и продължи да пищи. Май виеше. На колене излази до долния етаж и заблъска първата врата, крещейки:

– Помощ! Помощ! Извикайте полиция! Помощ!

Свлече се до вратата и заплака. Отвътре чу недоволен глас:

– Сама си извикай полиция, щом си толкова на зор!

ЛОРА ЛАЗАР
ЧАШАТА НА ПРОКЛЯТИЕТО
българска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД